

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/154/2019
Identifikačné číslo spisu: 4110220980
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4110220980.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu V. B., bývajúceho v Z., zastúpeného JUDr. Jarmilou Funtovou, advokátkou so sídlom v Nitre, X. proti žalovaným 1/ ZW., o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 10 C 203/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. septembra 2018 sp.zn. 8 Co 479/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa v konaní domáhal, aby žalovaným bola uložená povinnosť nahradiť mu škodu na zdraví a náhradu mzdy v celkovej výške 6 293,15 €. Na odôvodnenie žaloby uviedol, že v rodinnom dome, ktorý zdedil po svojej matke, „riešil v roku 2008 nové pripojenie na elektrickú verejnú sieť a pritom utrpel úraz“. Tvrdil, že dom, ktorý zdedil po matke, bol ešte pred rokom 2005 odpojený od verejnej elektrickej siete, do dňa jeho úrazu (15. augusta 2008) pripojený na túto sieť nebol, a preto sa v ňom nemali nachádzať žiadne elektrické rozvody pod napätím. K úrazu došlo tým, že sa nechránene dotkol jedného zo starých rozvodov, v ktorom bol napriek tomu elektrický prúd. Pri úraze utrpel zranenia, ktoré boli liečené operáciou a spojené s práceneschopnosťou.

2. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. mája 2016 č.k. 10 C 203/2010-193 žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobcovi preukázateľne vznikla škoda spôsobom uvedeným v žalobe. Sporné ale bolo, či zodpovednosť za túto škodu nesú žalovaní. Žalobca zodpovednosť prvého zo žalovaných odôvodňoval tým, že podľa ustanovení § 15 ods. 5 a 6 zákona č. 70/1998 Z.z. o energetike účinného v čase nesprávnej demontáže prípojky v dome žalobcu (ďalej len „zákon č. 70/1998 Z.z.“) bol žalovaný 1/ povinný udržiavať elektrickú prípojku v takom stave, aby nespôsobila škodu. Porušenie povinnosti žalovaného 2/ vyvodzoval žalobca z § 10 ods. 4 zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike (ďalej len „zákon č. 656/2004 Z.z.“) tvrdiac, že ide o prevádzateľa distribučnej sústavy elektriny. Dokazovaním bolo preukázané, že k úrazu žalobcu došlo tým, že sa vo svojom dome dotkol elektrického vodiča, ktorý bol súčasťou vnútornej elektrickej inštalácie susediaceho

domu (vo vlastníctve M. L.). Keďže spornosť sa netýkala tých skutočností, ku ktorým mali byť vypočítaní žalobcom navrhnutí svedkovia, a súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné pribrať do konania ďalšieho znalca, nevyhovел návrhom žalobcu na doplnenie dokazovania. Podľa názoru súdu neboli v spore - aj z dôvodu neurčitých a rozporuplných vyjadrení samotného žalobcu a tiež svedkov - preukázané viaceré skutkové okolnosti, ktoré by inak mohli viesť k záveru o dôvodnosti podanej žaloby [medziiným to, či (a) prípojka žalobcu bola zriadená, (b) kto uhradil náklady na jej zriadenie, (c) či jej vlastníkom bol žalovaný 1/, (d) či v žalobcovom dome bolo elektrické meracie zariadenie, (e) či ho žalovaný 1/ odobral, prípadne (f) akým spôsobom ho odobral, (g) či bola realizovaná rekonštrukcia elektroinštalácie susedného domu, (h) či táto rekonštrukcia predchádzala alebo nasledovala po odobratí elektrického meracieho zariadenia v dome vo vlastníctve žalobcu]. K otázke zodpovednosti žalovaného 2/ za škodu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v spore nepreukázal, že on osobne alebo jeho matka mali uzavretú zmluvu na odberné miesto v dome žalobcu; vodič pod napätím, ktorého sa žalobca pred úrazom dotkol, nebol súčasťou verejnej elektrickej distribučnej sústavy. Dokazovaním bolo pritom preukázané, že pracovníci, ktorí pred vznikom škody vykonali u žalobcu obhliadku miesta, postupovali v súlade s ustanoveniami zákona č. 656/2004 Zb. Žalobu z týchto dôvodov zamietol ako neopodstatnenú.

3. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. septembra 2018 sp.zn. 8 Co 479/2016 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. V odôvodnení rozsudku zhrnul výsledky dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, podal výklad § 415 a 420 Občianskeho zákonníka a tiež ustanovení zákona č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizácia zákon) a zákona č. 70/1998 Z.z. a zákona č. 656/2004 Z.z. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a len na doplnenie dodal, že žalovaného 1/ nemožno v danom prípade považovať za pasívne legitimovaného, lebo nie je a ani nebol prevádzkovateľom distribučnej sústavy. Žalovaný 2/ nezodpovedá za žalobcovu škodu preto, lebo výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by porušil niektorú zo svojich povinností. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažovalo žalobcu ako poškodeného, ten však preukázal iba samu škodu na zdraví. Aj po vykonanom dokazovaní zostalo sporné, či ku škode došlo v dôsledku zrušenia elektrickej prípojky v dome žalobcu, resp. či žalovaný 2/ porušil svoje povinnosti nesprávnym postupom pri zrušení elektrickej prípojky alebo pri rekonštrukcii elektrickej prípojky M. L.. Preukázané bolo, že úraz žalobcu spôsobila vnútorná elektroinštalácia domu, ktorá ale nie je súčasťou elektrickej prípojky, ani súčasťou distribučnej sústavy žalovaného 2/. Úraz žalobcu vznikol v príčinnej súvislosti so zlým technickým stavom vnútornej elektroinštalácie, za technický stav vnútornej elektroinštalácie je však zodpovedný vlastník domu. Žalobca síce tvrdil skutkové okolnosti, ktoré zo svojho hľadiska považoval za významné pre posúdenie veci, a na ich preukázanie aj označil dôkazy, bolo však na posúdení súdu, ktoré z nich vykoná. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že doplnenie dokazovania ďalšími dôkazmi navrhnutými žalobcom (výsluchom svedkov, doplnením znaleckého dokazovania, poslednou revíziou správou o stave elektrickej prípojky susedného domu) by bolo nevhodné a neúčelné, predovšetkým vzhľadom na dlhú dobu, ktorá uplynula od možného odpojenia domovej nehnuteľnosti žalobcu od distribučnej sústavy žalovaného 2/. Odvolaním napadnutý rozsudok z týchto dôvodov potvrdil.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

4.1. Argumentáciu o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP založil žalobca na tom, že napadnutý rozsudok - podľa jeho názoru - spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedol, že vo svojom dome nevykonával rekonštrukciu elektriny, ale iba stavebné práce (odstraňoval omietky), pri ktorých sa dotkol skrytého vodiča elektriny. Súdy nesprávne vychádzali z viacerých skutkových okolností (týkajúcich sa času, rozsahu a spôsobu zapojenia alebo odpojenia prípojok v obidvoch domoch), ktoré neboli preukázané svedeckými výpoveďami, ani znaleckým dokazovaním. Za významné z hľadiska § 420 písm. f/ CSP považoval žalobca to, že súdy nevyhoveli jeho návrhom na vykonanie (doplnenie) dokazovania, v dôsledku čoho rozhodli na podklade neúplne zisteného skutkového stavu. Podľa presvedčenia žalobcu sa mu podarilo preukázať, že žalovaný 2/ porušil svoju zákonnú povinnosť vtedy, keď bez vedomia jeho matky a v jej neprítomnosti odstránil elektromer, ukončil dodávku elektrickej energie, avšak v dome naďalej ponechal zabudnuté vodiče pod elektrickým napätím. Žalovaní

boli v rámci prevencie predchádzania škodám povinní starať sa o elektrickú prípojku pre jeho dom tak, aby nedochádzalo ku škodám. Vzhľadom na to, že pri tom zanedbali svoje povinnosti, nesú zodpovednosť za jeho škodu.

4.2. Prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vyvodzoval žalobca z toho, že dovolacím súdom dosiaľ neriešenou je otázka, či „vnútorná inštalácia domu pani L., na ktorej boli ‚zabudnuté vodiče‘ pôvodnej prípojky domu žalobcu, bola bezpečná tak, aby ho bolo možné pripojiť cez prípojku na verejnú sieť - v zmysle § 16 zákona č. 79/1957 Zb. v znení účinnom od 1.1.1972, pričom túto skutočnosť mal preukázať žalovaný i predložením revízných správ, čo neučinil napriek výzve súdu“.

4.3. Z týchto dôvodov žalobca navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

6. Žalovaný 2/ sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdov oboch inštancií. Uvedol, že podstatu dovolania žalobcu tvoria (iba) skutkové námietky, opodstatnenosť ktorých nemôže byť v dovolacom konaní posudzovaná. Podľa jeho názoru nebola žalobcovi znemožnená realizácia jemu patriacich procesných oprávnení, a to ani tým, že súdy nevykonali všetky ním navrhované dôkazy. Dodal, že vyriešenie otázky, ktorú žalobca nastolil v súvislosti s argumentáciou o prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nespočíva v právnom posúdení veci. Keďže žalobca ani inak nenastolil právnu otázku, ktorá by bola relevantná v zmysle tohto ustanovenia, je opodstatnený záver, že dovolací dôvod nie je v dovolaní vymedzený v súlade s § 432 CSP. Z týchto dôvodov žalovaný 2/ navrhol dovolanie odmietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)).

I.

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Žalobca tvrdí, že súdy nesprávnym procesným postupom zasiahli do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol

v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

13. V danom prípade žalobca vytýka súdom oboch inštancií nedostatky, ku ktorým podľa neho došlo v procese obstarávania skutkových podkladov nevyhnutných pre rozhodnutie. K tejto argumentácii žalobcu treba uviesť, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa týka žaloba, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky nimi navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, nie procesných strán. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za vadu zmätočnosti (viď R 125/1999).

13.1. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

13.2. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že súdy netrvali na tom, aby žalovaný 2/ splnil povinnosť, ktorú mu uložili (predložiť revíziu správu o stave elektrickej prípojky susedného domu), je potrebné uviesť, že tak, ako je iba vecou súdu, aby posúdil, či je pre rozhodnutie potrebné vykonanie toho alebo onoho dôkazu, je rovnako iba na súde, aby prípadne upustil od vykonania toho dôkazu, ktorý najskôr so zreteľom na danú procesnú situáciu považoval za významný, neskôr však dospel k záveru, že jeho vykonanie už nie je potrebné.

14. Procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje žalobca zreteľne tiež z právnych záverov súdov oboch inštancií, na ktorých založili svoje rozhodnutia. Už za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy sa ale judikatúra najvyššieho súdu ustálila na názore, podľa ktorého sa realizácia procesných oprávnení neznamená účastníkovi právnym posúdením veci (viď R 54/2012). Súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu zotrúva na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017, 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018). Tieto právne závery nepovažuje ústavný súd za ústavneprávne neakceptovateľné (I. ÚS 61/2019).

15. Pri posudzovaní dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje žalobca tiež z toho, ako súdy oboch inštancií odôvodnili ich rozsudky. Pre prípad, že má tým na mysli aj nepreskúmateľnosť dovolaní napadnutého rozsudku,

najvyšší súd uvádza, že ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy dospel v stanovisku R 2/2016 k záveru, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku; (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. I keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od väd zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Uvedené stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje toto stanovisko za súladné s právnou úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

15.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní ale nemusí odpovedať na každú jednotlivú námietku alebo argument v opravnom prostriedku. Postačujúce totiž je, aby odôvodnenie rozhodnutia opravného súdu reagovalo na tie námietky, ktoré majú určujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

15.2. Odvolací súd v posudzovanom prípade potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu a podľa názoru dovolacieho súdu neznemožnil žalobcovi realizáciu jeho procesných oprávnení a neporušil jeho právo na spravodlivý proces. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci „strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

II.

17. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

19. K spôsobu, ktorým žalobca v danom prípade odôvodňuje prípustnosť dovolania, najvyšší súd uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné posudzuje ako bezvýznamné pre svoje rozhodnutie. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí

byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania. Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017). Dovolací súd nesmie byť vnímaný ako ďalší „odvolací súd“, resp. súd, ktorý by mohol a mal posúdiť všetko, čím sa zaoberali súdy oboch inštancií; nemôže preto posudzovať všetky otázky, ktoré pred ním riešili tieto súdy (inak by sa stieral rozdiel medzi prvoinštančným, odvolacím a dovolacím konaním). Treba tiež zdôrazniť, že dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 CSP) nie je možné interpretovať a uplatňovať rovnako, ako odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (8 Cdo 140/2018, 8 Cdo 157/2018). Dovolací súd už opakovane uviedol, že v súvislosti s posudzovaním prípustnosti dovolania nie je oprávnený a ani povinný zakladať svoje úvahy na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli pri svojej argumentácii, že ide o právnu otázku, dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (m. m. 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017).

20. V danom prípade žalobca podrobil kritike konanie a rozhodovanie odvolacieho súdu, obširne vysvetľoval, v čom vidí nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považoval za dosiaľ dovolacím súdom neriešenú (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

21. Právnou otázkou, ktorá by bola relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nie je žalobcom nastolená skutková otázka, či „vnútorná inštalácia domu pani L., na ktorej boli ‚zabudnuté vodiče‘ pôvodnej prípojky domu žalobcu, bola bezpečná tak, aby ho bolo možné pripojiť cez prípojku na verejnú sieť - v zmysle § 16 zákona č. 79/1957 Zb. v znení účinnom od 1.1.1972“.

22. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

III.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

24. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

25. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti, v ktorej namietala existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

26. Dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.